

IVAN ŠIBL - PACIFIZAM I KRV

Domobranski satnik L., po nacionalnosti Srbin nije nikome učinio nikakvo zlo. Partizani su ga strijeljali zbog službe u hrvatskoj domobranskoj vojsci. Partizanski komesar Ivan Šibl je razmišljao o njegovoj sudbini. Njegovo komunističko uvjerenje mu je govorilo da je bila potrebna krv: *„Kao komunisti, navikli smo boriti se protiv korijena društvenih zala, jer dok se ne iskorijene uzroci dotle se ne može iskorijeniti ni samo zlo. A za to je uvijek potrebna krv, naša i njihova, a tragedija ostaje tragedija i uvijek će to biti, dok čovjek bude ubijao čovjeka...“*

„Šiblovi“ komunisti su prisvajali ne samo pravo prolijevanja krvi, nego su to shvatili i kao dužnost, dužnost radi iskorjenjivanja zla. Rat u kojem su se našli satnik L. i Ivan Šibl je tragedija. Prolijevanje krvi je tragedija:

„Pogotovo je rat tragedija za ljude koji su odgojeni u pacifističkom i antimilitarističkom duhu; za ljude koji mrze uniformu kao pojam i koji su nagoni i svjesno protivnici svakog nasilja... Takvi su upravo komunisti.“

Pacifizam će valjda doći poslije, kad oni, komunisti, tragedijom prolijevanja krvi, iskorijene zlo. Konkretna tragedija strijeljanog domobranskog satnika L. navodi Šibla na misao da je rat tragedija i za one koji su ga strijeljali, pogotovo za njih.

„Nismo krivi: ne ratujemo zato što volimo rat i ratne surovosti, ratujemo, jer su nas prisilili da ubijamo, ako hoćemo živjeti“, opravdava se Šibla. Čime ih je zarobljeni domobranski satnik L. natjerao da ga ubiju i tako sruše njegovu obitelj u nesreću. Zapravo je jasno. Nisu mogli podnijeti da Srbin bude zapovjednik u hrvatskoj vojsci. To im je bilo gore nego da je Hrvat. Svojim primjerom je rušio njihove „pacifističko-revolucionarne“ zablude. Susret s njime bio je strašan sraz šume i hrvatske države. Nisu htjeli otići poraženi. Netko je morao *„neminovno“* umrijeti.

Ivan Šibl, Ratni dnevnik, str. 192.-196.